

Zsanzs Jenőné rajza

A beteg siránkozik.

I.

Mint egy szegény faág.

Szegény, letört faág tövén a régi fának,
Hűlő, halott füveknek hideg ravatalán,
Halottas köntösében a szürke ősz porának,
Mint egy kis árva könnycsepp, amit egy régi bánat
Ejtett egy férfiszemből egy vak leány dalán,
És restelkedve ejtett, pirulva is talán,
Bús árva könny, amit hirtelen letörültek.

Mint néma csatatéren nehézkes sebesültek,
Nyögdelő nyomorultak, akik meghalni vágnak:
Cyűrött ravatalán az álomtalan ágynak
Úgy fekszem nyomorultan, mint akit elvetettek.
S mint aki idegenben, nyomasztó éjjelen
Valami ismeretlen, névtelen rémtől retteg,
Úgy reszket mindenem. És olyan a fejem,
Mint poshadtovizü tócsa. És olyan nehéz a paplan,
Mint súlyos harcosokkal megrakott vártorony.
És csend van. Csak a szívem zakatol szakadatlan
És őrli az időt.

II.

Es most ezt gondolom:

Milyen jó volna mostan megállni szótalan
(Egy vén fűzfának dölve) partján egy tiszta tónak.
Körül az alkony égne. Köröskörül arany,
És köröskörül bíbor. A tűzben búcsuzó nap
Száz szikrázó sugárral fürödne a vizekbe
És messze benn a tóban zajtalanul lebegne
Aranyos evezőkkel egy karcsútestü csónak.
És benne piros arcok, kicsattanók, vigak,
Egy nagy piros napernyő és egy fehér kalap,

Amelyre vakítóan, szinte fájó-fehéren
Sziporkázó ezüsttel szikrázna rá a nap.
S egy kis fiu dalolna.

Vagy kint a nyári réten
A perzselő melegben, a déli nap alatt
Feküdni behunyt szemmel egy nagy kadal tövében
S arcomba hullanának a sajjó sugarak
És tűzzé gyújtanának. És én magamba színám
Az ért vetésnek lelkét, a széna illatát,
Az Érést és az Áldást, az Életet magát.
Az ősi Életet minden eremmel innám
És belérészegülnék.

Vagy csendes nyári éjjel
Ezüstös köntösében a hűvös holdsugárnak,
Az erdő friss fűvén kószálni szerte-széjjel.
És nézni tágult szemmel, hogy inganak az árnyak,
Az ösvény rezgő sávja hogy olvad lassan át
A nagy feketeségbe. És figyelni a fák
Méltóságos beszédét, a fű halk suttogását,
A zúgó éji erdő ezer titkos szavát,
És félő, lassú léptem kis zajtalan zaját.
És halkán mondogatni az egész éjszakán át
Valami furcsa verset.

III.

Mert most is vannak ajkak,
Pirosak és mosolygók, amik nevetni vágnak
És pirosan dalolják az élet szent dalát.
És én a lelkét szívom a rámlógó dalnak,
Fekvén ravatalán az álomtalan ágynak,
Némán és nyomorúltan.

Mint egy letört faág.

Sík Sándor.